

ON CLASSICS (MEDIAWAN) ET BIDIBUL PRODUCTIONS
PRÉSENTENT

ALAIN CHABAT

SIMON FALIU

LAURENT LAFITTE
DE LA COMÉDIE-FRANÇAISE



FESTIVAL DE CANNES
SÉANCE SPÉCIALE
SÉLECTION OFFICIELLE 2022



Ο μικρός Νικόλας

Τι περιμένουμε για να είμαστε ευτυχισμένοι;

UN FILM DE AMANDINE FREDON ET BENJAMIN MASSOUBRE D'APRÈS L'ŒUVRE DE RENÉ GOSCINNY ET JEAN-JACQUES SEMPÉ
SCÉNARIO, DIALOGUES ET ADAPTATION ANNE GOSCINNY MICHEL FESSLER ET BENJAMIN MASSOUBRE

AUTEUR GRAPHIQUE JEAN-JACQUES SEMPÉ DROITS D'ADAPTATION IMAY ÉDITIONS DIRECTION ARTISTIQUE FORSY TEYSSEIER DIRECTION D'ANIMATION JULIETTE LAURENT MUSIQUE ORIGINALE LUDOVIC BOURCÉ PRODUCTION EXECUTIVE LUCIE HOLZÉ PRODUIT PAR ATON SOUMACHE LILIAN ECHE CEDRIC PILOT ET CHRISTEL HENON
UNE PRODUCTION FRANCE LUXEMBOURG ON CLASSICS (MEDIAWAN) ET BIDIBUL PRODUCTIONS EN COPRODUCTION AVEC ALIGN AVEC LA PARTICIPATION DE CANAL+ CINE+ FILM FUND LUXEMBOURG CENTRE NATIONAL DU CINÉMA ET DE L'IMAGE ANIMÉE
AVEC LE SOUTIEN DE ANGOA PROCIREP RÉGION LA RÉUNION RÉGION NOUVELLE-AQUITAINE MAGELIS DÉPARTEMENT DE LA CHARENTE PICTANOVO RÉGION HAUTS-DE-FRANCE VENTES INTERNATIONALES CHARADES

9 Νοεμβρίου στους κινηματογράφους

feelgood

5

bidibul

ALIGN

IMAY

CANAL+

CINE+

FRANCE

ON

CHARENTE

REUNION

LUXEMBOURG

FRANCE

FRANCE

FRANCE

BAC

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΝΙΚΟΛΑΣ: ΤΙ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΜΕ ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΙ;

**Βραβείο Καλύτερης Ταινίας,
Annecy International Animated Film Festival**

Η βραβευμένη γαλλική ταινία animation «Ο Μικρός Νικόλας: Τι περιμένουμε για να είμαστε ευτυχισμένοι;» βασίζεται στα αγαπημένα κόμικς και παιδικά βιβλία των Jean-Jacques Sempé and René Goscinny και τιμά το πνεύμα των θρυλικών δημιουργών και του εμβληματικού έργου τους.

Μία απολαυστική και συγκινητική ιστορία δύο ανθρώπων που στερήθηκαν πολλά και επινόησαν μία ονειρική παιδική ηλικία για τον Μικρό Νικόλα, τον σκανταλιάρη και σπαρταριστό ήρωα, που αντιστάθμισε δυσκολίες που πέρασαν ως παιδιά. Μία απίθανη ταινία για τη φιλία, τη δημιουργικότητα και τα παιδικά χρόνια.

Σε σκηνοθεσία της Amandine Fredon και του Benjamin Massoubre και σενάριο των Michael Fessler, Anne Goscinny (κόρη του René Goscinny) και Benjamin Massoubre. Τη μουσική υπογράφει ο βραβευμένος με Όσκαρ Ludovic Bource (The Artist).



ΣΥΝΟΨΗ






Σκυμμένοι πάνω από σε ένα λευκό χαρτί κάπου ανάμεσα στη Μονμάρτρη και το Σεν Ζερμέν, ο Jean-Jacques Sempé και ο René Goscinny δίνουν πνοή σε ένα σκανταλιάρικο αγόρι, τον μικρό Νικόλα. Μία επεισοδιακή ζωή γεμάτη παιχνίδι, φίλους, καλαμπούρια, τιμωρίες, πολύτιμα μαθήματα και διαφωνίες απλώνεται μπροστά στον Μικρό Νικόλα. Καθώς η ιστορία εξελίσσεται, το παιχνιδιάρικο αγόρι τρυπώνει στο στούντιο των δημιουργών του και μαθαίνει για τη γνωριμία και τη φιλία τους, αλλά και για τα παιδικά τους χρόνια.

Διάρκεια:82'

9 Νοεμβρίου στους κινηματογράφους από τη **feelgood ENTERTAINMENT**



VISIT

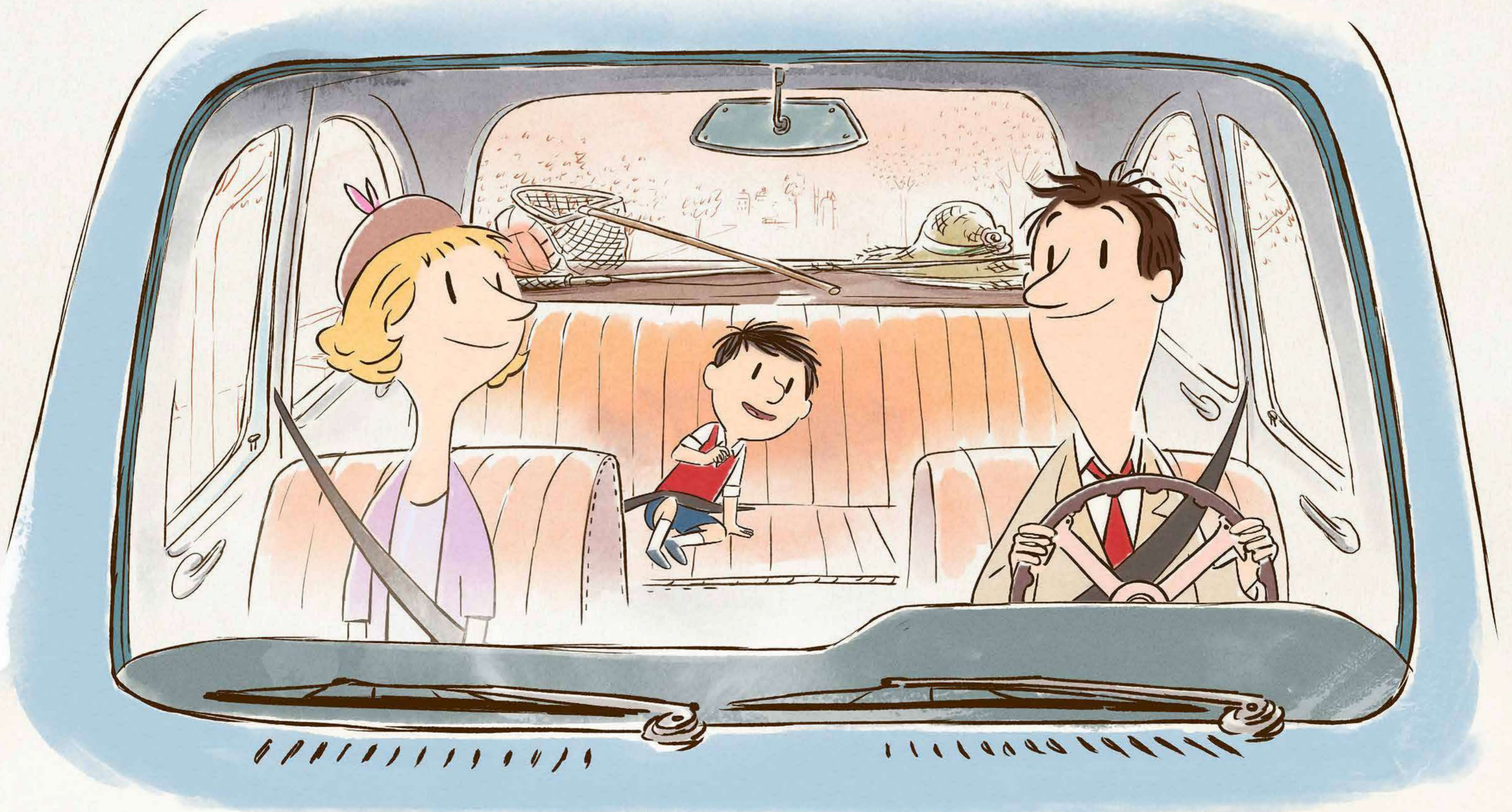
-  [feelgood_entertainment](#)
-  [FeelgoodEntment](#)
-  [feelgoodentertainment.gr](#)
-  [Feelgoodentertainment](#)
-  [feelgood_entertainment](#)

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΗΝ AMANDINE FREDON ΚΑΙ ΤΟΝ BENJAMIN MASSOUBRE

ΠΩΣ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ ΑΥΤΗ Η ΙΔΕΑ;

Amandine Fredon: Στην αρχή, η ιδέα ήταν ένα ντοκιμαντέρ που συνδύαζε αρχειακά υλικά με σκίτσα του Μικρού Νικόλα. Τελικά, το project εξελίχθηκε και επικράτησε η ανάγκη να γίνει μία animation ταινία. Σε σχέση με το σύμπαν των δημιουργών, αυτή η ιδέα είχε καλύτερη συνοχή και μας επέτρεπε να μεταφέρουμε για πρώτη φορά την ιστορία του Μικρού Νικόλα σε animation.

Benjamin Massoubre: Αυτή η ταινία, που αναμειγνύει τη ζωή των συγγραφέων με τις ιστορίες του Μικρού Νικόλα, χρειάστηκε αρκετά χρόνια για να προχωρήσει και να χρηματοδοτηθεί. Εγώ μπήκα στο project την άνοιξη του 2020. Ξεκίνησα τη συγγραφή με την Anne Goscinny για να αναπτύξουμε τις βινιέτες για τη ζωή του Sempé και του Goscinny με όσο το δυνατόν περισσότερα βιογραφικά στοιχεία. Παράλληλα, συνεργαστήκαμε με τους Fursy Teyssier και Juliette Laurent, για τους χαρακτήρες, τα σκηνικά και τις χρωματικές επιλογές.





Σας τρώμαξε το μέγεθος δύο θρύλων, Sempé και Goscinny;

Benjamin Massoubre: Το έργο τους έχει περάσει από γενιά σε γενιά, σε πολλές οικογένειες στη Γαλλία. Το έχει διαβάσει ο παππούς μου στον πατέρα μου, μετά ο πατέρας μου σε εμένα και εγώ στα παιδιά μου. Οπότε απέναντι σε ένα τέτοιο έργο, μπορεί κανείς να νιώσει φόβο, αλλά ο μόνος τρόπος για να απαλλαγούμε από αυτή την πίεση ήταν να κάνουμε μια ταινία που αποπνέει ειλικρίνεια και εκφράζει την αγάπη που τρέφουμε για τον Μικρό Νικόλα. Ωστόσο, η ευθύνη ήταν μεγάλη γιατί θέλαμε να τιμήσουμε αυτούς τους δημιουργούς και έπρεπε να ανταποκριθούμε στην κομψότητα που υπάρχει στο σχέδιο του Sempé και το πνεύμα του Goscinny.

Στόχος ήταν παραμείνουμε πιστοί, αλλά και να κρατήσουμε μια απόσταση ως ένδειξη σεβασμού. Δεν θα παρασυρόμασταν σε μία καρικατούρα ή μία αγιογραφία. Για αυτό, ήταν απαραίτητο να είμαστε όσο το δυνατόν πιο κοντά στην ουσία τους. Για τις φωνές τους που ακούγονται off, έχουμε χρησιμοποιήσει τα δικά τους λόγια από συνεντεύξεις. Για τον σχεδιασμό τους, μελετήσαμε τις κινήσεις τους σε βίντεο αρχείου.

Χάρη στην Anne Goscinny, μπορέσαμε να μελετήσουμε τα πρωτότυπα γραπτά και σχέδια. Αγγίξαμε τα γραπτά και τις πένες του πατέρα της, το γραφείο του. Αυτό το συναίσθημα προσπαθήσαμε να εκφράσουμε στην ταινία. Το άγγιγμα, το σχέδιο με τις πένες, η γραφή στη γραφομηχανή, ο ήχος των φύλλων χαρτιού, όλα ήταν αναπόσπαστο μέρος της ταινίας.

Τι ανακαλύψατε για τις προσωπικές τους διαδρομές;

Benjamin Massoubre: Νόμιζα ότι ήξερα πολλά, αλλά παραδέχομαι ότι με αφορμή την ταινία, συνειδητοποίησα ότι αγνοούσα πολλά πράγματα.

Ανακαλύψαμε, για παράδειγμα, ότι ο Goscinny είχε ζήσει τόσα χρόνια μακριά από τη χώρα του, πως για εκείνον το Παρίσι ήταν μία πολύ εξωτική πόλη, μια φαντασίωση ενός ξένου τόπου.

Η διαδρομή του Sempé ήταν εξίσου συναρπαστική: ξεκίνησε από ένα ταπεινό υπόβαθρο και έφτασε στην κορυφή της εικονογράφησης παγκοσμίως χάρη στις δουλειές του για το περιοδικό The New Yorker.

Αυτό είναι που με άγγιξε ιδιαίτερα στην ιστορία του.

Ακόμα κι αν κάποια πράγματα τα έχουμε αποδώσει μυθιστορηματικά, έχουμε αντλήσει από τη ζωή τους. Η καρδιά της ταινίας βρίσκεται στη μοίρα αυτών των δύο ανδρών που φαντάστηκαν μια ονειρεμένη παιδική ηλικία για τον Μικρό Νικόλα για να αντισταθμίσουν τα δράματα που βίωσαν στην παιδική τους ηλικία: το ολοκαύτωμα στην περίπτωση του Goscinny και έναν βίαιο πατριό στην περίπτωση του Sempé. Μέσα από αυτή την ταινία, αφηγούμαστε μια ιστορία για την επιμονή και τη γέννηση μιας φιλίας. Έτσι προέκυψε ο υπότιτλος:

«Τι περιμένουμε για να είμαστε ευτυχισμένοι;»

Amandine Fredon: Εργαστήκαμε εν μέσω πανδημίας και μέσα σε αυτό το κλίμα θέλαμε να κάνουμε μία feelgood ταινία. Για εμάς, ήταν σημαντικό να δείξουμε ότι, πριν γίνουν παγκοσμίως γνωστοί, αυτοί οι καλλιτέχνες δυσκολεύτηκαν να πουλήσουν τα έργα τους. Θέλαμε να δείξουμε ότι δεν παραιτήθηκαν.

Η επιτυχία τους αντιπροσωπεύει το έργο μιας ζωής. Έκαναν την επιλογή να παραμένουν θετικοί παρά τις δυσκολίες και να βλέπουν τη θετική πλευρά της ζωής. Αυτός ο Μικρός Νικόλας που επινόησαν και το χιούμορ που επέδειξαν ήταν μία θετική αντίδραση στα τραύματά τους.

Η ταινία μεταφέρει αυτό το πολύ θετικό μήνυμα.



Το εικαστικό ύφος της ταινίας προέκυψε αβίαστα ή χρειάστηκε χρόνο;

Benjamin Massoubre: Υπάρχουν δύο εντελώς ξεχωριστά σύμπαντα στην ταινία: Ο κόσμος των συγγραφέων και το σύμπαν του Μικρού Νικόλα. Για το τελευταίο, θέλαμε να είμαστε όσο το δυνατόν πιο κοντά στις εικονογραφήσεις του βιβλίου. Γι' αυτό λοιπόν υπήρχαν δύο προσεγγίσεις, η μία βασισμένη στην εικονογράφηση του Μικρού Νικόλα και η άλλη βασισμένη στις εικονογραφήσεις του Sempé σε άλλα βιβλία ή στο New Yorker, που είναι πιο πλούσιες.

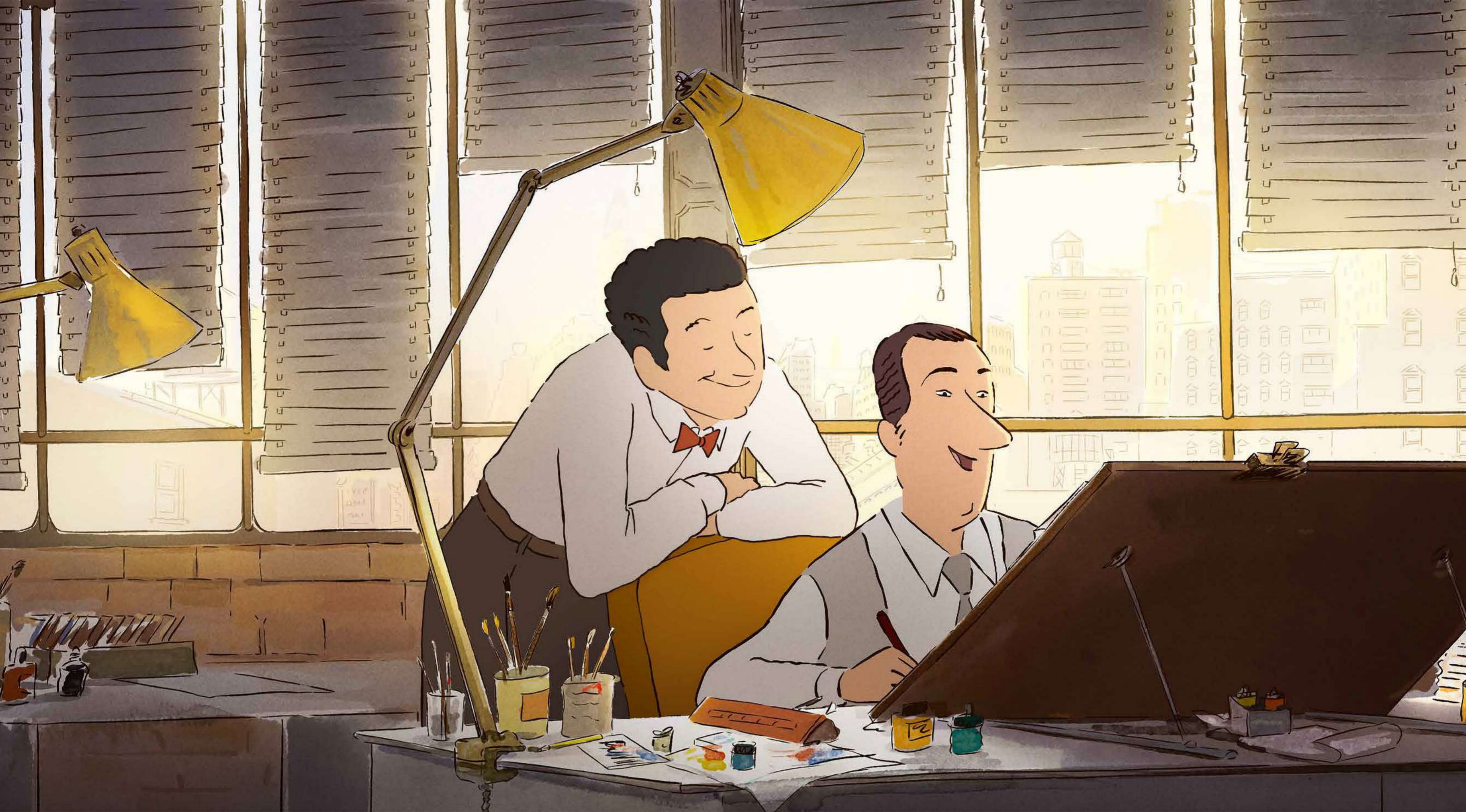
Βέβαια, είναι σχεδόν αδύνατο να μιμηθείς το σχέδιό του γιατί ποτέ δεν σχεδιάζει τον ίδιο Μικρό Νικόλα, ενώ στο animation πρέπει να διατηρήσουμε έναν πανομοιότυπο χαρακτήρα που αναγνωρίζουμε αμέσως.

Amandine Fredon: Ήταν λοιπόν σημαντικό για εμάς να παρουσιάσουμε στον Jean-Jacques Sempé τα σχέδιά μας για να τα εγκρίνει. Τώρα πια είναι ηλικιωμένος, αλλά είδε τα πρώτα δοκιμαστικά και κατά τη διάρκεια της δημιουργίας της ταινίας, εμείς υποβάλλαμε τακτικά το έργο μας. Η συνεργασία μαζί του είχε αστείες και συγκινητικές στιγμές. Κάποιες φορές έβρισκε τον εαυτό του στα σχέδιά μας πολύ όμορφο, κάποιες φορές πολύ άσχημο, αλλά ήταν πάντα περήφανος που μια ολόκληρη ομάδα μεταφέρει το έργο του στη μεγάλη οθόνη.

Πώς αποδώσατε τα σχέδια του Sempé μέσα από το κινούμενο σχέδιο;

Benjamin Massoubre: Διατηρήσαμε τον σεβασμό προς το έργο και ελιχθήκαμε δημιουργικά. Έχουμε επιλέξει, για παράδειγμα, να χρησιμοποιήσουμε, όπως ο ίδιος ο Sempé, πολλά συννεφάκια για να εκφράσουμε τις σκέψεις του Νικόλα. Αυτό επέτρεψε να έχουμε ρυθμό και ποιητικότητα στις φαντασιώσεις του.

Amandine Fredon: Η κινηματογραφική μεταφορά ενός τέτοιου έργου έχει πολλές προϋποθέσεις, όπως τη σκηνοθεσία ειδικά για animation με σεβασμό στο πρωτότυπο έργο. Έπρεπε να επινοήσουμε τα χρώματα, να σχεδιάσουμε τις σιλουέτες των δημιουργών, να ανατρέξουμε στις αντίστοιχες εποχές και στα μέρη όπου ζούσαν, από την Αργεντινή, τη δεκαετία του '20, έως το κατεχόμενο Παρίσι τη δεκαετία του '40, γιατί αφηγούμαστε και τη συλλογική μας ιστορία. Δεν θέλαμε να περιοριστούμε στο γραφείο του Goscinny και στο στούντιο του Sempé γιατί ήταν απαραίτητο να δείξουμε ότι είχαν αντλήσει την έμπνευση και τη δημιουργικότητά τους από τα ταξίδια τους. Έτσι, χρειάστηκε να δουλέψουμε με πολύ διαφορετικές ατμόσφαιρες και να επιτρέψουμε στους θεατές να βιώσουν ποικίλα συναισθήματα.



Benjamin Massoubre: Το ίδιο ίσχυε και για τα πάθη τους. Για παράδειγμα, θέλαμε να δούμε τον Sempé να χορεύει, να τραγουδά ή να παρακολουθεί μια συναυλία, αφού η μουσική ήταν σημαντικό κομμάτι της ζωής του. Ήταν απαραίτητο, αφού σχεδόν σε όλες τις συνεντεύξεις μιλάει για τη σχέση του με τη μουσική. Το ίδιο ισχύει και για τον Goscinny ως ταξιδιώτη, γιατί ήταν πραγματικά κοσμοπολίτης.

Amandine Fredon: Μιλώντας με την Anne καταλάβαμε πόσο καινοτόμος ήταν ο πατέρας της. Έκανε το βήμα να πάει για δουλειά στις ΗΠΑ με δημιουργούς που έγιναν παγκοσμίως γνωστοί, ακριβώς την εποχή της εμφάνισης των αμερικανικών κόμικς. Εφηύρε το επάγγελμα του σεναριογράφου που δεν υπήρχε τότε, (έγραφαν οι σχεδιαστές τις δικές τους ιστορίες), έγινε διευθυντής του περιοδικού Pilote και ήταν από τους πρώτους που δημιούργησαν ένα animation στούντιο στη Γαλλία, το Idéfix.

Ήταν σημαντικό να ξεχωρίσετε εικαστικά και σε θέματα ύφους από τις μεταφορές που έχουν γίνει στο σινεμά και στην τηλεόραση;

Benjamin Massoubre: Όλα αυτά τα έργα στην πραγματικότητα δεν ήταν αναφορές για εμάς. Θέλαμε να είμαστε πιο κοντά στο σύμπαν του Sempé και να διατηρήσουμε τη φόρμα του κειμένου του Goscinny. Ο σεβασμός του αρχικού έργου και των δημιουργών ήταν στο επίκεντρο.

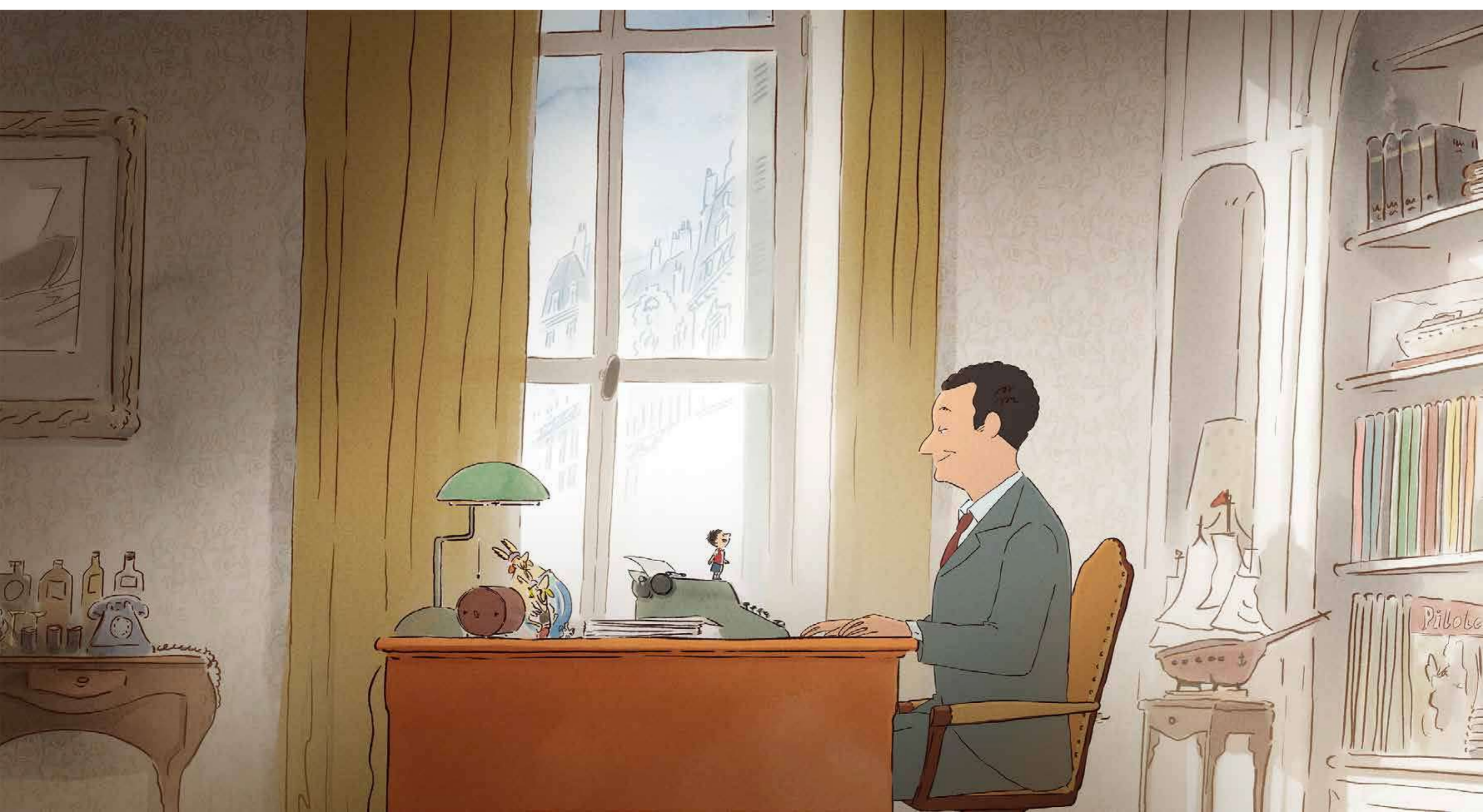
Αποφασίσατε δηλαδή να «γυρίσετε» τις εικόνες σαν τις σελίδες ενός βιβλίου...

Amandine Fredon: Για εμάς ήταν σημαντικό να δώσουμε στον θεατή την εντύπωση της μετάβασης σε ένα βιβλίο για να ανακαλύψει ξανά τη μαγική απόλαυση των ιστοριών του Μικρού Νικόλα. Αλλά καθώς τα αρχικά σχέδια ήταν ασπρόμαυρα, χρειάστηκε να επινοήσουμε μία ευρεία χρωματική παλέτα, παραμένοντας πιστοί στον δημιουργό.

Benjamin Massoubre: Πράγματι, θέλαμε δύο γραμματικές για να διακρίνουμε τους διαφορετικούς χώρους της αφήγησης. Το κομμάτι των δημιουργών αντιστοιχεί σε ένα κλασικό σινεμά με γεμάτη εικόνα, πλήρως χρωματισμένη, με travellings, κοντινά πλάνα κ.λπ. Ενώ, στο κομμάτι του Μικρού Νικόλα έχουμε κάδρα που αντιστοιχούν στο βιβλίο, που θυμίζουν «ημιτελή» σχέδια ακουαρέλας και μια υφή χαρτιού που θυμίζει το εικονογραφικό έργο του Jean-Jacques.

Amandine Fredon: Αυτό εμπλέκει δύο πολύ διαφορετικές τεχνικές και δύο στυλ σκηνοθεσίας. Για παράδειγμα, δεν μπορούσαμε να έχουμε κοντινά πλάνα στον Μικρό Νικόλα. Στο βιβλίο, είναι συχνά μικρός, χαμένος στη μέση ενός απέραντου ντεκόρ και αν το αλλάζαμε αυτό, θα χάναμε όλο τον λυρισμό.

Δεν λέγεται ΜΙΚΡΟΣ Νικόλας τυχαία, αλλά γιατί αυτό είναι το κύριο χαρακτηριστικό του. Αυτό χαρακτηρίζει και τους φίλους του: όταν τους βλέπουμε μαζί, βλέπουμε παιδάκια μέσα σε μεγάλους χώρους όπου το κενό είναι εξίσου σημαντικό με τον γεμάτο χώρο.



Γιατί ήταν σημαντικό να παραμείνει ο Μικρός Νικόλας ως αφηγητής;

Benjamin Massoubre: Για να μείνουμε πιστοί στο πρωτότυπο κείμενο και να ανιχνεύσουμε αυτήν την ιστορία μέσα από τα μάτια ενός παιδιού, αλλά πάνω από όλα να είμαστε πιο κοντά στην ψυχή του René Goscinny. Γιατί ο συνδεδετικός κρίκος των δύο κόσμων είναι τα λόγια του.

Amandine Fredon: Και αν, σε ορισμένες σκηνές, ο Μικρός Νικόλας εμφανίζεται ως μία νοητική εικόνα στο γραφείο των συγγραφέων για να τους αμφισβητήσει ή να συζητήσει μαζί τους, είναι γιατί δεν θέλαμε να είναι παθητικός. Ήταν σημαντικό να εξελιχθεί μέσα στην ταινία.

Πού συναντήσατε τις μεγαλύτερες δυσκολίες σε αυτή της περιπέτειας;

Benjamin Massoubre: Η κύρια πρόκληση ήταν να βρεθεί ο σωστός ρυθμός για να μπει ο θεατής στην ιστορία παρά την απουσία της κλασικής αφηγηματικής δομής.

Αυτή η ταινία εξελίσσεται σε βινιέτες και τελικά χτίζεται λίγο σαν μιούζικαλ με τραγούδια και χορευτικά νούμερα – μια από τις αναφορές μας ήταν το «Ένας Αμερικανός στο Παρίσι.»

Ήταν λοιπόν απαραίτητο να συνδεθούν οι δύο ιστορίες και να γίνουν οι σεκάνς συνεκτικές μεταξύ τους για να μπορέσουμε να εκφράσουμε το συναίσθημα. Και η δεύτερη πρόκληση, για μένα, ήταν να προσθέσω χρώμα στον κόσμο του Μικρού Νικόλα ,πέρα από την πινελιά του κόκκινου που είχε βάλει ο Sempé στο πουλόβερ του.

Amandine Fredon: Δεν ήταν εύκολο να συνδυάσω τις βινιέτες με τη ζωή των συγγραφέων με τις οχτώ ιστορίες του Μικρού Νικόλα. Γι' αυτό, ήταν απαραίτητο να βρεθούν πολλά κόλπα για να δημιουργηθούν ομαλές μεταβάσεις. Η άλλη μεγάλη δυσκολία ήταν να βρω, για τους χαρακτήρες των συγγραφέων, ένα οπτικό στυλ που είναι ίδιο με αυτό του Sempé. Όταν βλέπουμε τα σχέδιά του, έχουμε την εντύπωση ότι είναι πολύ απλά, αλλά όταν προσπαθείς να τα μιμηθείς, αντιλαμβάνεσαι τη δυσκολία του εγχειρήματος. Η γραμμή του είναι εξαιρετικά καθαρή, στυλιζαρισμένη και σχεδιάζει μόνο τα ουσιώδη. Για να πετύχουμε αυτό το αποτέλεσμα, μερικές φορές έπρεπε να αναπαραστήσουμε ολόκληρο το ντεκόρ και μετά να το σβήσουμε. Χρειάστηκε λοιπόν πολύς χρόνος για να βρεθεί η σωστή ισορροπία μεταξύ των σχεδίων του Sempé και της δικής μας εκτέλεσης.



Η μουσική ήταν πολύ σημαντική στη ζωή του Sempé. Πώς αποφασίσατε να τη συμπεριλάβετε στην ταινία σας;

Benjamin Massoubre: Κατά τη διάρκεια του μοντάζ, αποφασίσαμε να αντλήσουμε από τις αγαπημένες μουσικές του Jean-Jacques, κυρίως τον Michel Legrand, τον Paul Misraki, τον Duke Ellington ή τον Claude Debussy. Η τζαζ ταίριαζε τέλεια στην ιστορία, όπως εκείνες οι δημοφιλείς μελωδίες της εποχής, έντονα θέματα που θυμίζουν τη δουλειά των Ray Ventura, Trenet, Montant ή άλλων. Σε εκείνη τη φάση, συνειδητοποιήσαμε ότι η μουσική του Ludovic Bource, όπως αυτή που είχε συνθέσει για την ταινία «The Artist», λειτουργούσε πολύ καλά στην ταινία και θελήσαμε να συνεργαστούμε μαζί του. Ήμασταν τυχεροί που μπορέσαμε να συνεργαστούμε με πολλούς κορυφαίους σαν αυτόν.

Amandine Fredon: Η μουσική του εξέφρασε τη νοσταλγία για το Σεν Ζερμέν των δεκαετιών του '50 και του '60 και αμέσως μας βυθίζει στην εποχή εκείνη. Την ίδια στιγμή εκφράζει τη μοντέρνα πλευρά που προσπαθήσαμε να δώσουμε στην ταινία. Ο Benjamin και ο Ludovic αφιέρωσαν πολύ χρόνο για να βελτιώσουν τη μουσική της ταινίας για ένα εκπληκτικό αποτέλεσμα.

Συνέντευξη με την Anne Goscinny

Από όλα τα ντοκουμέντα που μελετήσατε για την ταινία ποια προκάλεσαν τα περισσότερα συναισθήματα;

Αυτό που είναι πάντα πολύ συγκινητικό είναι να μοιράζεσαι φωτογραφίες με τους σχεδιαστές. Η εικόνα, όταν την κρατάμε για τον εαυτό μας, προκαλεί έντονη συγκίνηση, αλλά όταν τη μοιραζόμαστε, όταν τη σχολιάζουμε, όταν τη ζωντανεύουμε, αγγίζουμε κάτι που μοιάζει με αθανασία. Όταν η μνήμη είναι ζωντανή, ο θάνατος δεν έχει ισχύ. Βρήκα φωτογραφίες του θείου του πατέρα μου, του Léon, ο οποίος απελάθηκε με δύο από τους αδελφούς του. Βρήκα μία εικόνα με την πινακίδα «Εκτυώσεις Beresniak», η οικογενειακή επιχείρηση, που εμφανίζεται κρυφά στην ταινία. Το να βλέπω αυτές τις προσωπικές εικόνες και να βλέπω τον πατέρα μου να ζωντανεύει μέσα από την τέχνη που αγαπούσε, το κινούμενο σχέδιο, ήταν αναμφίβολα η πιο όμορφη επαγγελματική εμπειρία μου.

Πώς κινηθήκατε σε ό,τι αφορά τη ζωή του Sempé;

Γνωρίζω πολλά για τη ζωή του. Ξαναδιαβάσαμε, ο Michel Fessler κι εγώ, τη συνέντευξη του Sempé που παραχώρησε στον Marc Lecarpentier. Είναι ένα πολύ προσωπικό κείμενο, ένα ευαίσθητο κείμενο. Άλλωστε, ήξερα τον Jean-Jacques από πάντα. Γνώριζα ότι δεν είχε ιδιαίτερα ευτυχισμένα παιδικά χρόνια. Έχουμε επιλέξει να δώσουμε έμφαση στον παππού που αγαπούσε πολύ και που τον πήγαινε να δει αγώνες ποδοσφαίρου.

Υπάρχει μια λέξη που ίσως ηχεί λίγο υπερβολική, αλλά ανταποκρίνεται απόλυτα στον πατέρα μου και στον Sempé. Μια λέξη που θα μπορούσε να είναι ο κοινός τους παρονομαστής: το σθένος. Ο ένας έχει δει την οικογένειά του να πηγαίνει στην κόλαση, ο άλλος δεν έχει λάβει την αγάπη που επιτρέπει σε ένα παιδί να ανθίσει. Έτσι δημιούργησαν αυτόν τον Μικρό Νικόλα που ζει μια ονειρεμένη παιδική ηλικία, όπου κυριαρχεί η τρυφερότητα των γονιών για τον γιο τους, όπου οι φίλοι και η φίλια είναι οι ήρωες μιας παραμυθένιας παιδικής ηλικίας.

Ποια ήταν η σχέση σας με την Amandine Fredon και τον Benjamin Massoubre;

Προέρχονται και οι δύο από το animation και ήταν παθιασμένοι με το έργο. Είχα περισσότερη τριβή με τον Benjamin γιατί αναλάβαμε μαζί το σενάριο με τέτοιο τρόπο ώστε όλα να είναι συμβατά με το animation. Μου έδινε την εντύπωση ότι με κάθε σχέδιο, με κάθε λέξη, ρίσκαρε τη ζωή του. Ήταν η πρώτη του σκηνοθετική δουλειά και η αφοσίωση και ο ενθουσιασμός του μου θύμισαν εμένα όταν έγραφα το πρώτο μου βιβλίο.



Όταν γράφατε το σενάριο, σκεφτόσασταν ήδη τη μουσική;

Είμαι παθιασμένη με το γαλλικό τραγούδι... Και ήθελα όταν ο θεατής φεύγει από την αίθουσα, να είναι ευτυχισμένος. Το θέμα της ταινίας είναι το τι περιμένουμε για να είμαστε ευτυχισμένοι, εμπνευσμένο από το τραγούδι του Ray Ventura. Και καθώς ο Sempé θα ήθελε πολύ να γίνει πιανίστας-αλλά ήταν αναμφισβήτητα καλύτερος στο σχέδιο από ό,τι στο πιάνο-δημιουργήσαμε αυτή τη σεκάνς όπου είναι μέρος των παρέας του Ray Ventura. Και μετά υπάρχει η σκηνή του σκασιαρχείου όπου τα παιδιά φαντασιώνονται ότι είναι σκλάβοι της γαλέρας. Δεν μπορούσα παρά να σκεφτώ το μυθικό τραγούδι «Le galérien» του Maurice Druon.

Στον κινηματογράφο η μουσική δεν είναι μέρος του ντεκόρ, δεν είναι μία λεπτομέρεια, είναι ένας χαρακτήρας από μόνη της. Και όταν έμαθα ότι τη μουσική θα την υπέγραφε ο Ludovic Bource, βραβευμένος με Όσκαρ για την ταινία «The Artist», ήμουν εντυπωσιασμένη, χαρούμενη και ενθουσιασμένη. Όλοι έχουμε την εσωτερική μας μουσική όταν διαβάζουμε ένα κείμενο. Ποια θα ήταν το δική του;

Πώς εξηγείτε ότι ο Μικρός Νικόλας εξακολουθεί να είναι τόσο επίκαιρος;

Ο Μικρός Νικόλας, όπως τον διαβάζουμε ή όπως τον βλέπουμε στις ταινίες, δεν έχει καμία απολύτως σχέση με τους σημερινούς μαθητές. Τα εργαλεία δεν είναι πια τα ίδια. Εκεί όπου υπήρχε μια μολυβοθήκη και ένας μαυροπίνακας, σήμερα βρίσκουμε υπολογιστές, ακόμη και τα σχολικά βιβλία ψηφιοποιούνται.

Αυτές οι διαφορές είναι στην πραγματικότητα λεπτομέρειες.

Το σημαντικότερο θέμα είναι άλλο. Η τεχνολογία θα ξεπεραστεί από την επόμενη, αλλά η φιλία και η συντροφικότητα που γεννιούνται συχνά στα παγκάκια του σχολείου είναι διαχρονικές.

Έχουμε συχνά ισχυρούς δεσμούς με τους δασκάλους μας. Είναι εκείνοι που μύησαν τα παιδιά στις χαρές του διαβάσματος, στις απολαύσεις της μάθησης.

Το σχολείο είναι ο μόνος χώρος από όπου βγαίνεις πλουσιότερος. Το σχολείο είναι επίσης το ιδανικό μέρος για να κάνεις αταξίες και σκανταλιές.

Σε μια σχολική τάξη, είτε το 1960 είτε το 2022, υπάρχει πάντα ένα σπασικλάκι, ένα άτακτο παιδί... Αυτά τα στερεότυπα μακροημερεύουν και κάνουν τις ιστορίες του Μικρού Νικόλα πολύ επίκαιρες.

Θα κολακευόταν ο πατέρας σας από την επιλογή αυτής της ταινίας στο Φεστιβάλ των Καννών;

Όντας μεγάλος σινεφίλ, ο πατέρας μου τρελαινόταν για το Φεστιβάλ των Καννών και την ίδια την πόλη. Είχαμε ακόμη και ένα διαμέρισμα εκεί με το οποίο ήταν πολύ δεμένος. Γεννήθηκα 19 Μαΐου, που μέχρι σήμερα συμπίπτει χοντρικά με την ημερομηνία έναρξης του Φεστιβάλ των Καννών.

Θυμάμαι ότι πέρασα όλα τα γενέθλιά μου εκεί και έβλεπα τους γονείς μου να πηγαίνουν στις προβολές κάθε βράδυ με τα καλά τους. Είμαι σίγουρη ότι εκεί που βρίσκονται πια οι γονείς μου, θα έχουν εγκαταστήσει μία μεγάλη οθόνη όπου θα προβληθεί η ταινία. Ίσως με δουν να ανεβαίνω τα σκαλιά, ίσως συγκινηθούν με τη συγκίνησή μου...

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Σενάριο:

Anne Goscinnny, Michel Fessler, Benjamin Massoubre

Σκηνοθεσία:

Amandine Fredon, Benjamin Massoubre

Ακούγονται:

Alain Chabat, Laurent Lafitte, Simon Faliu

Καλλιτεχνική διεύθυνση:

Fursy Teyssier

Animation:

Juliette Laurent

Μοντάζ:

Benjamin Massoubre

Μουσική:

Ludovic Bource

Στην ελληνική μεταγλώττιση ακούγονται οι ηθοποιοί:

Γιάννης Καραούλης (Νικόλας), Άρης Κυπριανού, Ζωή Κυπριανού, Μαρία Κάνθερ, Χρήστος Γρηγοριάδης, Πέτρος Κονόμου, Μάριαν Κυπριανού, Σκεύος Πολυκάρπου, Γιώργος Ευαγόρου, Εύρος Βασιλείου, Νάτια Χαραλάμπους, Θανάσης Δρακόπουλος, Άντονι Παπαμιχαήλ

CONTACT

Feelgood Press Office: press@feelgoodentertainment.gr